

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuo	V. S. Moga
G-ral P. V. Nasturel	N. Nico'aescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașcă.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are descope a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresă d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

C. Armășescu (Bicaz-Suceava), 2 lei; I. Dobrescu (Bicaz-Suceava), 2 lei; Eftimie Istrate (Bicaz-Suceava), 1 leu; M. Nicolescu (Bicaz-Suceava), 2 lei; I. Iosefescu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Ioan Dumitru al lui Ion (Bicaz-Suceava), 1 leu; I. Th. Dandu (Bicaz-Suceava), 1 leu; D-tru Budacă (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril Zait (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril Târniceru (Bicaz-Suceava), 1 leu; Vasile Babătă (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gicovanu Gh. (Bicaz-Suceava), 1 leu; I. C. Popovici (Bicaz-Suceava), 2 lei; Martin Simion (Ungaria), 3 lei; George C. Popovici (Bicaz-Suceava), 2 lei; Panel I. Chihaiă (Bicaz-Suceava), 2 lei; Osias Goldschlag (Bécsdás-Ungaria), 2 lei; Pr. I. Corigescu (Bicaz-Suceava), 1 leu; N. Popescu (Bicaz-Suceava), 2 lei; Ioan a Mariuței (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril Gh. Bobu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gh. S. Bejan (Bicaz-Suceava), 1 leu; Iosif Niculai a Petri (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril Nemțeanu Sima (Bicaz-Suceava), 1 leu; D-tru Bejan (Bicaz-Suceava), 1 leu; Mihaiu P. Scurtu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril Drăgoi (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gh. S. Nichita (Bicaz-Suceava), 1 leu; N. Drăgoi (Bicaz-Suceava), 1 leu; P. Gh. Târniceru (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gh. Enache (Bicaz-Suceava), 1 leu; Niță Crețu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Ioan Gh. Irimia (Bicaz-Suceava), 1 leu; Vasile Gh. Tuțuianu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril L. Chirilă (Bicaz-Suceava), 1 leu; Ilie Sasu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Gavril M. Țapu (Bicaz-Suceava), 1 leu; Carol Zani (Bicaz-Suceava), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 500; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.110 lei și 10 bani,

(Va urmă în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr . . . . . 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Diaconul I. V. Rădulescu, Predică la ziua Sfântului Gheorghe. — N. Nicolaescu și G. Stolnescu, Ramele pentru faguri. — Solla Nădejde, O datorie. — Get., Pasărea trompetă. — Const. C. Pop.-Tașcă, Insemnătatea studiului istoriei în școala primară. — Din viața rândunelelor. — V. S. Moza, Un dușman al ovăzului și al altor plante agricole. — Erupțiunea Vezuviului. — Pr. Ion Tuen, Relele urmări ale beției. — C. Rădulescu-Codru, Miază-noapte (poveste). — Dela sate. — Cel mai puternic cuirasat. — Informațiuni. — Anedotă. — Zicători. — Bibliografii.

Sfaturi: Contra petelor de pe frunzele perilor și gutuilor.

Ilustrațiuni: M. S. Regina Elisabeta. — S-tul Gheorghe. — Rame pentru faguri. — Pasărea trompetă. — Cum luptă Românii. — Bătălia dela Călugăreni. — Soldații Români în fața morții.

Luni 24 curent, este ziua numelui M. S. Reginei Elisabeta. Toți Românii vor serbă cu bucurie această zi, căci știută este nemărginita dragoste ce Buna noastră Regină, poartă neamului nostru. Unind glasul nostru cu al întregii suflări românești, depunem respectuos la picioarele M. Sale urările cele mai calde de sănătate și ani îndelungați, alături de M. S. Regele și întreaga familie Regală.

COMITETUL.

M. S. Regina Elisabeta.

Cuvânt la ziua Sfântului marele Mucenic Gheorghe.

Dacă pe mine m'au persecutat, și pe voi vă vor persecută.

Frați creștini,

Învățătura dumnezească, adusă în lume de fiul lui Dumnezeu, Iisus Cristos, pentrucă cuprindea numai adevărul și dreptatea, numai cinstea și sfințenia, nu putea să placă acelor oameni, cari erau îmbrăcați cu haina minciunei, a fățarniciei, a tuturor relexor și a tuturor păcatelor. De aceea fariseii cu fățarniciei și păgânii cei plini de tot felul de răutăți, văzând că învățătura creștină le scade din puterea, pe care o aveau asupra poporului și că oamenii, primind poruncile și sfaturile evangelice, se deșteaptă din întunecimea sufletească, în care-i țineau credințele mincinoase, porniră persecuțiunii grozave asupra creștinilor și a acelor cari răspândeau învățăturile sfinte ale Mântuitorului. Iisus Cristos ca Dumnezeu, prevăzând aceste persecuțiuni, mângâie pe Apostoli și urmașii lor cu cuvintele:

Dacă pe mine m'au persecutat, și pe voi vă vor persecută.

Multe au avut să sufere creștinii din partea Evreilor, dar neînchipuit de dureroase au fost muncile la cari i-au pus păgânii și împărații lor. Numele de creștin eră urît și persecutat de toți; iar cei cari aveau îndrăzneala să mărturisească învățătura creștină, să creadă că Iisus Cristos este Dumnezeu, și să lucreze pentru întinderea învățaturii mântuitoare în lume, erau munciți și omoriți mai rău ca fiarele sălbtice. Pentru credința lor, creștinii erau unși cu zmoală și, legați de stâlpi, li se da foc să lumineze grădinile publice ale păgânilor; li se atârnav greutăți mari de corp și se aruncau în mare; erau îmbrăcați în piei de animale sălbatice și aruncați câinilor spre a fi sfâșiați; li se întindea corpul pe roți dințate; erau încălțați cu încălțăminte pline cu piroane ascuțite, etc.

Aceste suferințe însă, au întărit și mai mult credința lor creștină, făcându-i să îndure moartea cea mai amară, decât să tăgăduască pe Mântuitorul. Și cu toate că sângele a curs aproape 300 de ani, cu toate că jalea cuprinsese sufletele tuturor creștinilor, totuși credința creștină a biruit lumea și a triumfat asupra răutăților omenești. — Cei cari au murit pentru Iisus Cristos și învățătura Sa sunt cinstiți și laudați de biserică cu numele de martiri sau mucenici.

Sângele lor a fost ploaia binefăcătoare, care a făcut să incolțească și să crească sămânța credinței creștine. Și după cum o sămânță aruncată în pământ nu incolțește, nu crește și nu produce rodul dorit, până când nu este udată, tot ase-

menea și sămânța creștinizmului n'ar fi prins rădăcini în lume, dacă n'ar fi fost udată cu sângele martirilor. Sângele vărsat pentru o cauză dreaptă totdeauna a trebuit să aibă urmări binefăcătoare. Așa se întâmplă cu toate lucrurile din lume, așa s'a întâmplat și cu învățătura creștină.

Sângele lui Mihai Viteazul, al lui Tudor Vladimirescu și al tuturor patrioților noștri; sângele soldaților pe câmpiile Plevnei, au avut ca rezultat o Românie liberă și independentă, o Românie respectată și cu nume mare în rândul celorlalte state. Asemenea și sângele martirilor, vărsat pentru cauza dreaptă a creștinizmului, a avut ca rezultat întinderea bisericii creștine în toate părțile, răspândirea civilizației și luminarea popoarelor.

Din mulțimea martirilor creștini sfânta noastră biserică sărbătorește astăzi pe marele mucenic Gheorghe. Vieța acestui sfânt este o icoană vie unde vedem pe omul plin de credință și devotat unei cauze sfinte. El este soldatul model și p'în de curaj pentru apărarea patriei și a religiei. Creștinătatea întreagă l-a apreciat în deajuns, ridicând o mulțime de biserici în numele său; iar domnul Moldovei, Ștefan cel Mare, l-a făcut patron al armatelor moldovene, punându-i chipul pe drapelul său, care în timp de pace și războiu fâlfâie deasupra oștilor, insuflând curaj și vitejie soldaților, în lupta cu cei de alt neam, pentru apărarea moșiei și religiunii strămoșești.

Marele mucenic Gheorghe s'a născut în Capadocia din părinți renumiți pentru faptele lor creștinești. De mic perzând pe tatăl său, a fost crescut în frica de Dumnezeu sub îngrijirile mamei sale, — o femeie pioasă și cu tot sufletul devotată învățaturii creștine. Când deveni mare intră în armată, unde se distinse foarte mult prin vitejia sa, în niște războaie ce avu împăratul Dioclițian cu vrăjmașii patriei; în cât foarte repede fu ridicat la gradul de general al tuturor armatelor împărătești. Ca general luă parte la un sfat pentru persecutarea creștinilor; acolo susținu credința lor și combătând planurile împăratului său, declară pe față că crede în Iisus Cristos. Această purtare a sfântului turbură grozav pe împărat, care nu putea să pedepsească și să se despartă cu atâta ușurință de un general deștept ca Gheorghe. Insuși Dioclițian se încercă prin cuvinte blânde să-l întoarcă dela învățătura creștină, dar el rămase statornic în hotărîrea sa. Atunci fu aruncat în temniță și supus la chinurile cele mai grele; acolo i se puse o piatră mare pe piept, încât era aproape să fie strivit. A doua zi se duse înaintea împăratului și, abia vorbind, îi dovedi că rămâne nestrămutat în sfânta sa credință. Din porunca împăratului fu legat de o roată și sfâșiat de fiarele ascuțite prin care i se trecu corpul. Prin minune dumnezească însă, a fost deslegat și vindecat de ranele căpătate; iar ostașii mirân-

du-se de ceea ce văzuse și chiar împărăteasa Alexandra văzând pe sfântul vindecat prin minune, crezură în Iisus Cristos, care are grijă de aleșii săi. — Împăratul porunci după aceea ca Gheorghe să fie îngropat într'o groapă cu var neștins, dar eși nevătămat. I se puse apoi în picioare încălțăminte cu piroane de fier și fu silit să fugă; și de astădată însă se vindecă repede. După multe alte chinuri fu dus în templu păgân ca să se închine idolilor (Dumnezeii păgâni făcuți din piatră, lemn, marmură, etc.), dar spre marea mirare a tuturor, când intră înăuntru, toți idolii căzură la pământ, sfărâmându-se în mii de bucăți. La vederea acestui fapt, împărăteasa Alexandra nemai putând ascunde credința sa în Iisus Cristos, strigă din mijlocul mulțimei: *Dumnezeul lui Gheorghe ajută-mi, căci tu ești singurul adevărat și atotputernic!*

Sf. marele mucenic Gheorghe.

În urma acestor munci împăratul văzând că toate încercările sale sunt zădarnice, că nu poate să întoarcă pe Gheorghe și pe Alexandra dela credința adevărată, dete poruncă ca să li se taie capetele la amândoi. — Astfel în ziua de 23 Aprilie își găsi sfârșit acest mare mucenic al lui Cristos, care nu cruță nici cinstea de general, nici promisiunile îm-

părătești, nici vieața, pentru sfânta credință în Mântuitorul omenirii.

Mari și nepătrunse sunt lucrurile lui Dumnezeu, frați creștini! Căci El trimete aleșilor săi noi puteri pentru a-i întări contra răului și minciunei. Numai așa ne putem explica răbdarea marelui mucenic Gheorghe în mijlocul atâtor suferințe și munci. Amintindu-ne numai aceste chinuri, sufletul nostru se sperie de grozăvia lor; iar mintea sănătoasă ne îndeamnă să credem că ochiul lui Dumnezeu stă neadormit asupra credincioșilor săi, și că în relele ce li se întâmplă în vieață îi înarmează cu curaj și cu toate puterile trebuincioase, pentru a le biruî și a eși din ele curați ca și urgisitul din foc.

Câtă deosebire între noi creștinii de astăzi și între mucenicii de altădată! Aceia mărturiseau credința lor cu un curaj nemaipomenit înaintea împăraților și a tiranilor prigonitori; noi cei de astăzi nu numai că nu apărăm învățătura creștină în fața celor ce o defaimă, dar cu multă ușurință, fără a ne sili cineva, trecem în partea bârfitorilor, susținând ca și ei că religiunea este numai de talia oamenilor simpli și ipocriți, și că trebuie păstrată nu ca ceva trebuincios, ci numai pentru că așa am apucat din moși strămoși! Mucenicii mergeau cu tot sufletul și cu tot devotamentul să moară pentru învățătura creștină; nici muncile cari sperie mintea, nu-i depărtă de dragostea către Mântuitorul Cristos; noi cei de astăzi în loc să mergem la biserică să le ascultăm faptele și să le imităm credința, ne ducem la cârciumă să ne otrăvim corpul și să ne osândim sufletul! Mucenicii pronunțau cu respect numele Celui ce a adus mântuirea și luminarea popoarelor; noi creștinii de astăzi, dela copilul care abia vorbește și până la bătrânul garbovit, ne întrecem în a înjură numele cel sfânt al lui Dumnezeu, al sfinților și al tuturor lucrurilor bisericesti! Mucenicii și toți sfinții se întemeiază în a proba dragostea lor către Dumnezeu și aproapele; iar noi cei ce purtăm pe frunte numele frumos de creștin, nu dăm nici un semn că iubim pe Dumnezeu, nu ne mișcă mizeria și lipsa celui sărac, furăm și răpim averea altuia, vorbim de rău pe toată lumea, suntem nepăsători la strigătele de ajutor ale văduvelor și scăpătaților, suntem conduși numai de gusturile și plăcerile noastre, agonisind totul pentru noi și nimic pentru alții! Iată ce deosebire între noi și aleșii lui Dumnezeu!

Și pentruca să dovedim că suntem adevărați creștini și dorim mântuirea sufletului și liniștea în această vieață trecătoare, să le imităm faptele și să nutrim în inima noastră credința mucenicilor, căci numai așa vom biruî relele și necazurile ce ne amărăsc traiul în fiecare zi. — Atunci ochiul lui Dumnezeu va fi veșnic asupra noastră și mâna Sa ne va călăuzi contra tuturor vrăjmașilor sufletești și trupești. Acum când nu avem putința să murim pentru Iisus Cris-

tos și învățatura Sa, să ținem cel puțin credința strămoșească, care a condus sufletele străbunilor noștri prin toate greutățile trecutului și să imităm faptele lor creștinești : iubind biserica, susținând religia contra bârfitorilor, mărturisind adevărul fără frică, cinstind creștinește numele sfinților, îndeplinind poruncile lui Dumnezeu, și lucrând numai pentru binele țării și al credinței.

Atunci Tatăl nostru cerească ne va ascultă rugăciunile, spre mulțumirea noastră sufletească și spre câștigarea fericirii pământești și cerești. Faptele și credința marelui mucenic Gheorghe să ne călăuzească în toate împrejurările vieții noastre !

Diaconul I. V. Raiculescu.
Severin.

Ramele pentru faguri.

Construcția ramelor. Ramele se fac din șipculițe de brad, late 25 — 26 milimetri și groase de 8 milimetri. Șipculițele se aleg din acelea care n'au noduri. Speteaza de sus trebuie să fie destul de tare, ca să poarte greutatea fagurului plin cu miere; de aceea i se dă o grosime îndoită, făcându-se ori din 2 speteze de câte 8 milimetri fiecare, ori dintr'una singură de 15 milimetri. Capetele ei ies puțin mai afară decât spetezele lăturașe, ca să se sprijine de părțile uleiului, ca

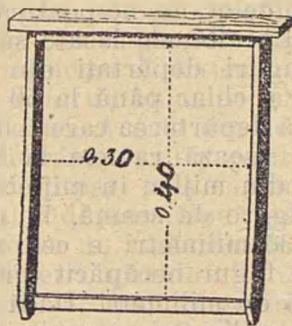

Fig. 1.

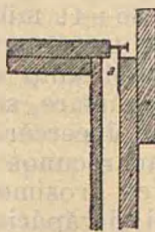

Fig. 2.

grinzile tavanului pe ziduri. La ramele înalte, speteaza de jos se pune în muchie, ca să le dea mai multă tărie și să lase mai mult aer să pătrundă printre faguri. Capetele de jos ale spetezelor lăturașe se taie de amândouă părțile pieziș ca să formeze un vârf în jos. Pe fața din năuntru a spetezei de sus, fabricantii de uleiie sapă în lung două șențulețe. Acestea sunt despărțite numai printr'o limbuliță subțire de lemn, care se poate înclină într'o parte, ori într'alta cu uș-

rință. Un șanț e săpat tocmai prin mijlocul spetezei, iar celălalt, alăturaea. În șanțul din mijloc se bagă o margine de fagure tipărit, iar în cea de alături, o pană de lemn, care apasă limbulița pe ceară și o strânge în ramă.

Albinele încliează tare capetele ramelor de pereții uleiului și fagurii ajung să se scoată cu greutate. Ca să se înlătore încliearea ramelor, se pune pe margine lambei săpată pe muchia de sus a pereților uleiului, o fășie de $1\frac{1}{2}$ —2 centimetri, lățime de tablă de fier, de zinc, sau de șină îngustă și subțire de cerc de fier, fig. 2. a.

Pe muchia acestei fășii, scoasă cu 1 — 2 milimetri mai sus de marginea lambei se sprijină ramele, pe care albinele nu le mai lipesc. Dacă se scurtează capetele ramelor cât lărgimea uleiului, se bate în ele cue, care se lasă cu capul de 1 centimetru afară, ca să se sprijine pe muchia șinei. Atunci încliearea e înlăturată cu desăvârșire. Chipul acesta de atâr-nare a ramelor e cel mai de sfătuit, fiindcă înlesnește mult umbletul la albine, fără sguduire și fără a întărâta roiul.

Depărtarea dintre rame. Ramele se așează în ulei unele lângă altele, lăsând depărtări anumite între ele, între spetezele lăturașe și părății uleiului, deasupra și dedesubtul lor. E de trebuință ca aceste depărtări să fie păstrate cât se poate de exact, pentru că albinele nu îngăduie între faguri decât locul ce le trebuie pentru trecerea lor. Dacă se lasă mai mult loc, ele fac adaosuri de clădiri, unind fagurii unul cu altul, sau cu părții uleiului. S'a cerut de unii stupari ca în depărtarea ramelor să urmăim firea albinelor lăsate să-și clădească fagurii în voia lor. Dar, după cercetările făcute, s'a dovedit că firea albinelor nu ne poate sluji de călăuză sigură în acest lucru. La albinele lăsate să clădească după placul lor, se găsesc faguri depărtați din mijloc în mijloc dela 36—41 milimetri, și chiar până la 50 milimetri. Stuparul trebuie să primească depărtarea care îi dă cele mai bune rezultate. Mulți stupari așează ramele la 37 sau 38 milimetri depărtare, socotită din mijloc în mijloc. Dar cei, cari au făcut încercări cu băgare de seamă, la mai multe depărtări, au recunoscut că 36 milimetri e cea mai bună. S'a socotit că grosimea unui fagur necăpăcit din cuib e de 22 milimetri și căpăcit, de 25 de milimetri. Dacă lăsăm între rame depărtare de 36 de milimetri, atunci rămâne loc liber de 13—14 milimetri între fagurii necăpăciți și de 10—11 milimetri între cei căpăciți. Când se pun fagurii la depărtare mai mare, de pildă de 38 milimetri, rămâne 17—18 milimetri depărtare între fagurii cu puet, în loc de 13—14, cât trebuie se fie. Vor trebui atunci mai multe albine ca să umple acel loc și să facă căldura trebuitoare clocirii, decât în locul de 13—14 milimetri. În locul acesta, ajung două rânduri de albine clocitoare, așezate un rând pe un fagure și altul pe celălalt fagure, ca să închidă tot locul și să păs-

treze căldura de care puetul are trebuință. O depărtare prea mare a fagurilor pare că priește creșterii unui puet mai numeros de trântori, lăsând loc destul pentru lungirea căsuțelor în care cresc aceștia. De aceea câțiva stupari sunt de părere că cea mai bună piedică pentru înmulțirea trântorilor e apropierea fagurilor până la 32 milimetri, unul de altul. Se înțelege că faptul acesta nu e pe deplin statorit; dar noi îl spunem pentru aceea cari doresc să facă încercări în această privință. Intre rame și păreții uleiului se lasă loc pentru trecerea albinelor, de 6 milimetri. Lărgimea uleiului trebuie să fie cu 3 centimetri mai mare decât lărgimea dinăuntru a ramelor.

Sub rame rămâne un loc liber până la fundul uleiului de 15 milimetri, vara și de 30 milimetri, iarna. Deasupra ramelor se lasă iarăși 15 milimetri.

Depărtarea dintre faguri se poate păstră în două chipuri:

1) Pe muchia șinei, pe care se sprijinesc ramele, se pilesc mici crestături la depărtare de 36 milimetri, una de alta. În acele crestături vor intra cuele din căpătăele spetezei de sus a ramelor. Ca să dăm aceeași depărtare și în partea de jos, se bat în păretele dinainte și în cel dindărăt al uleiului, câte un rând de cue întoarse ca o potcoavă, la depărtarea de 25 de milimetri. Cuele rămân afară de un centimetru. Ele se potrivesc să vină tocmai pe linia care ar cădeă din mijlocul a două crestături de sus. Cue întoarse în chip de potcoavă se găsesc la fierării, fiindcă servesc la prinderea trestiiilor de tavan.

Dar câte odată suntem nevoiți să depărtăm unele rame, ca să facem loc altora. Crestăturile de pe muchia șinei și cuele de jos ne împiedică însă dela aceasta. De aceea ne pare mai lesnicios să batem pe o parte a ramelor, aproape de colțuri, câte un cuiu, pe care îl lăsăm cu capătul afară de 11 milimetri. Aceste cue se pun mai bine pe spetezele lăturașe ale ramelor. Tot pentru păstrarea depărtării între faguri, unii stupari lasă capetele spetezei de sus cu 5 milimetri mai lat de amândouă părțile decât mijlocul, ca un fel de umeri, care nu lasă ramele să se apropie mai mult de 10—11 milimetri, una de alta.

Americanii fac însă rame închise, așa că fagurii își capătă depărtarea dela sine. Spetezelor lăturașe li se dă lățimea de 36 milimetri, păstrând pentru celelalte tot 25 milimetri. La așezarea ramelor în uleie, spetezele lăturașe se ating. Unele sunt închise pe toată înălțimea; altele numai de 5 centimetri, în partea de sus. Americanii găsesc că acest fel de rame pot îngădui strămutarea stupilor ori și unde, în căruțe și pe drumurile cele mai rele, fără ca fagurii să se strice; la mănuierea lor, se pot scoate câte 2—3 rame odată din stup, ceea ce ne economisește timp; apoi toate spetezele lăturașe lipite una de alta fac un al doilea rând de pereți ai

uleiului. Mulți însă le găsesc un cusur destul de mare acestor rame, fiindcă albinele le încheiază și îngreunează umblatul în stup; apoi când se pun la loc, strivesc albinele pe care le prind între ele.

Intrebuițarea ramelor închise, chiar Americanii nu o sfătuiesc decât pentru ținuturile, unde albinele nu găsesc cleiu din belșug, pe care să-l grămădească pe speteze.

N. Nicolaescu și G. Stolnescu.

O D A T O R I E

oricine a avut prilej de-a merge la safe ori de a vorbi cu țărani, a văzut cu câtă ușurință aceștia întrebuițează cuvinte străine de al căror înțeles habar n'au, și cum le schimonosesc rostirea. Acest lucru nu e de mirare, de vreme ce s'a întâmplat și altor popoare, cari erau nevoite să se amestece cu străinii. La popoarele cu viață puternică asemenea lucru nu ține mult; limba națională învinge și, cel mult, înfiază un număr de cuvinte și le toarnă pe calapodul ei.

Oamenilor, ca să se înțeleagă între ei, ca să-și poată arăta nevoile și simțirile unii altora, le trebuie o limbă care să fie înțeleasă și de unii și de alții. Fiecare popor își are limba lui, moștenită din moși strămoși. Pe aceasta o învață de mic copil, din gura mamei. Toate simțirile, toate pornirile, precum și toată pricepera minții lui se întrupează în graiul ce a auzit din leagăn.

Putem spune mai mult; limba părintească se'nvață mai lesne, iar cuvintele au înțeles mai adânc și ne răscolesc simțirea mai cu tărie, de oarece moștenim dela părinți plăcerea de-a le pricepe și învăța mai lesne. Moși de strămoși au numit întinderile mari de pământ acoperite cu copaci bătrâni, *codri*, și nouă când rostim acest cuvânt, ni se face în minte o lumină vie, care ne arată icoana pădurilor nestrăbătute. De sunetul acestui cuvânt sunt legate, din neam în neam, atâtea simțiri de groază, de bucurie, de frumusețe ori de dor. Niciodată acest cuvânt înlocuit prin unul din altă limbă, de pildă, *forêt*, din franțuzește, ori *Wald*, nemțește, n'are și nu poate avea același răsnet în sufletul nostru de Român, nici nu ne dă lumina și mișcarea atot puternică ce ne-o dă cuvântul *codru* ori *pădure*.

Acelaș lucru se va întâmpla cu orice alt cuvânt. Bună oară: rândunică, privighetoare, cuc. Icoana e dintr'o dată puternică în noi, de oarece de atâtea mii de ani sunetele acestea au izbit mintea și mișcat inima străbunilor noștri. Așa e cu ființele ori lucrurile văzute. Dar când e vorba de simțiri, de felul de-a fi, de o mulțime de nume de lucruri nevăzute, atunci limba strămoșească e și mai puternică, de pildă: *rău*, *noroc*, *zavistie*, *trufaș*, *mândru*, *viteaz*, *durere*. Toate aceste cuvinte au în

mintea și sufletul fiecărui Român, istoria lor nescrisă și necunoscută răspicat. Sunetele cuvintelor *durere, jale, alean*, de sute și sute de ani ne-a stârnit în suflete o simțire grea, au pornit lacrimi, și au sfâșiat inimi la auzul lor. Și noi vom avea mai lesne aceeași simțire decât auzind un cuvânt străin. Sunetul cuvântului *viteaz*, a făcut să tresalte inimile strămoșilor și în noi va trezi aceleași porniri. Tot așa e cu fiecare cuvânt. Toate au avut în vieța străbunilor, aproape acelaș răsunset. Când au zis *rău* s'a deșteptat în sufletul lor o simțire de osândă, această simțire înoită mereu, e din ce în ce mai puternică și găsește un răsunset mai mare.

Dacă toate astea sunt adevărate pentru neam, cu atât mai mult sunt așa pentru ins. Limba auzită din copilărie e cea a tot puternică și plină de farmec pentru toată vieța. Acelaș lucru e cu puterea fiecărui cuvânt. Graiul e ca și cântecul, de cel auzi mai îndelungă vreme, de ce îl iubești și-l înțelegi mai bine.

Astfel stând lucrurile, să nu ne închipuim că înlocuind cuvintele românești cu străine, facem ceva de seamă. Zicând : Mihai-Bravul în loc de Mihai-Viteazul, facem nu numai o nedreptate limbei, dar micșorăm puterea cuvântului, căci Românii adevărați nu vor mai simți acelaș lucru.

De aceea, cum am mai spus, toate cuvintele străine nu numai că strică limba, dar micșorează puterea și virtutea simțirilor. Vorbele străine nu merg la inimă, nu lovesc luminos mintea; vorbele străine se pricep greu și nu au totdeauna pentru toți înțelesul potrivit; cu'n cuvânt sunt moarte pentru sufletul nostru, în care n'au puterea de-a străbate adânc. Cu astfel de limbă pestriță se pierde vloga graiului nostru, se tocesc simțirile; oamenii ajung de nu se mai înțeleg, deși sunt de același neam. Nu în zadar se zice că: «Dumnezeu, voind pierzania unui neam trufaș, i-a amestecat limba să nu se mai înțeleagă».

Intrebați pe țărani ce înțeleg din cele mai multe cuvântări ce li se țin? Intrebați-i ce pricep din ziare și din legi, și veți vedea ce prăpastie e între limba schilodită și peticită a cărturarilor și limba norodului.

Dar la noi, din pricina limbei de prin cărți și ziare nu numai că s'au băgat o mulțime de cuvinte străine de prisos, dar s'a stricat până și tiparul limbei, sintaxa. Întăiu de ce să zici *just* în loc de *drept*, *egal* în loc de *o potrivă*, *teribil* în loc de *groaznic*, *liber* în loc de *slobod*? Puțină gândire, și simțim cât de vii sunt vorbele românești, și ce sălcii și sarbede pentru sufletul nostru, sunt cele străine. Ale noastre merg drept la inimă. Aceasta se dovedește prin dragostea ce o are fiecare popor pentru limba lui, până la a fi gata a muri apărând-o.

Cum că se strică tiparul limbei, vom da câteva pilde din alte multe.

Veți vedea că și cu vorbe românești se stâlcește limba: *mic copil* în loc de *copilaș*. Se zice: «*știu asta de mic copil*», dar nu se zice: *iubesc acest mic copil*, ci *acest copilaș*. Nu

face decât greșeli și alte întrebunțări ale lui nu-i decât, în loc de face numai greșeli sau greșeli peste greșeli. Tot așa e cu mic dorobanț, mic curcan.

Tot așa e întrebunțarea pasivului : *Turcii au fost biruiți de Ștefan cel Mare, în loc de Ștefan cel Mare a biruit pe Turci* În basmele noastre se zice : *Făt frumos a biruit pe zmeu și niciodată : Zmeul a fost biruit de Făt frumos.* Poporul nu zice : *Oile au fost mâncate de lupi, ci Lupii au mâncat oile ; nu îmașul a fost păscut de vite, ci vitele au păscut îmașul.* Tot străină de limbă e întrebunțarea lui *re: reîntors re-înoit.* Ajunge *întors și înoit ;* iar în loc de *rezis, revăzut: zis din nou, văzut iarăși.*

Limba e lucru greu, la alcătuirea ei a lucrat pe nesimțite neamul românesc și nu trebuie s'o stricăm și împestrăm noi, fără nici o judecată. Schimbări se fac în limbă și se vor face, dar cu rost, cu băgare de seamă, pe nesimțite. După cum mersul vremii ne-a făcut să avem un soi de trup și înfățișare, un fel de simțiri și gusturi aproape hotărâte, tot așa graiul s'a făcut pe'ncetul și schimbări prea mari îl pot stâlci ori sluți.

Dovadă că limba e o putere mare în vieța noroadelor e că dansa se păstrează cu mare îndărătnicie. Sunt neamuri supuse, împrăștiate, oprite de a se rugă în limba lor, și cu toate astea lângă vatra lor și'n jurul mesei copiii și părinții vorbesc limba strămoșească.

Mai mult, sunt noroade cari s'au stins ca nații. Istoria nu știe nimic de ele ; totuși se găesc, din întâmplare, pâlcuri rătăcite din ele ce nu-și cunosc nici țara nici numele, dar vorbesc o limbă și după ea se află cine sunt și ce-au fost. Limba e cel mai de preț hrisov ce putem lăsa urmașilor.

E păcat și mișelie, să te lepezi de rude ; tot atât de nelegiuit e a te lepăda de graiul strămoșilor, de acel graiu în care și-au arătat dragostea și suferințele. În limbă trăește sufletul neamului.

După cele spuse, cred că nime nu se va mai îndoi de foloasele de a avea o limbă curată românească. Destul că din pricina științelor suntem siliți a aduce în limbă cuvinte străine, pentru idei cari nu le avem ; dar acestea vor să primească portul românesc și nu vor schimba graiul, însă să nu ne trecem cu gluma nici aici.

Deci să ne silim, pe cât se poate, a ne dezbră de cuvintele străine cari pot fi înlocuite cu vorbe românești. Să ne gândim câtă nedreptate s'a făcut și se face limbei noastre.

În lume totul e mai mult sau mai puțin schimbător ; puține amintiri ne e dat să avem și să lăsăm urmașilor, statuetele de bronz și de marmoră încă sunt menite peirei. Numai limba e monument mai trainic, în ea se păstrează sufletul nației, de aceea trebuie să o păstrăm cu atât mai mult, cu cât ea poate face unirea și mărirea Românilor.

Sofia Nădejde.

Pasărea trompetă.

Min vremile vechi, animalele cari trăesc azi pe lângă casa noastră erau toate sălbatece. Ca dovadă este că avem și azi multe animale cari, deși sunt asemănătoare cu cele domestice, totuși rătăcesc slobode prin păduri și pe câmpii. Intre acestea sunt : calul sălbatic, porcul mistreț, capra sălbatică, elefantul, căprioara și altele. Pricina îmblânzirii animalelor se înțelege ușor, când ne gândim la foloasele ce ele le dau omului. De pildă : boul a fost îmblânzit ca să dea munca, apoi carnea, pielea și gunoiul; oaia ca să dea lâna, laptele, pielea, carnea, etc.; găina, ca să dea carnea, ouăle, fulgii; câinele a fost domesticit ca să păzească turmele și să prindă vânatul. Omul a știut astfel să iea dela fiecare animal aceea ce-i putea da.

Intr'unele țări ale Americii de Sud, ca Guiana și Brazilia, locuitorii au isbutit de mult timp încă să îmblânzească o pasăre pe care ei o numesc *pasărea trompetă*, din pricina că scoate cu gura închisă niște sunete asemănătoare cu ale unei trâmbițe. Americanii folosesc această pasăre ca păzitoare a orăteniilor din curte și chiar a turmelor de oi.

In cărțile învățaților, pasărea trompetă poartă numele de *agami* și face parte dintr'o despărțire, căreia i se zice *ordinul picio-roangelor*. Este de mărimea unui cocoș, însă are picioarele mult mai înalte. Capul său este mic, ciocul scurt și boltit, dar puternic. Ochii sunt vioi și înconjurați de un cearcăn roșu. Gâtul ei este lung, trupul rotunzit în spre coadă, aripele de asemenea rotunzite. Pe cap și pe gât este acoperită cu puf, iar pe corp are pene de culoare neagră cu străluciri albastre, verzi și aurii mai ales pe piept. Pe spate are o dungă de culoare galbenă. Coada este formată din pene moi de culoare cenușie amestecată cu roșu ca și aripele. Picioarele sunt înarmate cu ghiare ascuțite.

Pasărea agami are unele părți ca ciocul și aripele asemănătoare cu ale găinei; iar picioarele și penele din coadă, asemănătoare cu ale unui cocor.

In stare sălbatecă, ele trăesc prin păduri în cârduri foarte numeroase. Sboară cu mare greutate, însă pot alerga foarte tare. De obicei merg încet și măsurat și câte odată le apucă o veselie fără seamăn. Atunci se pun pe fugă, jucând într'un chip ciudat. Când le urmărește vânătorul, fug, sboară puțin, dar în curând se așează la o mică depărtare, așa că el poate ucide câteva dintr'odată. Ele își fac cuibul pe lângă trunchiurile arborilor. De obicei clocesc câte 12 ouă, cari au culoarea verde deschisă, ca cele de rață. Indată după ce au scos pui, aceștia se și iau după părinți.

Pasărea trompetă se hrănește cu grăunțe, cu poame și cu lefurite gănganii. Ea se îmblânzește cu înlesnire și este foarte

deșteaptă. Își iubește stăpânul și umblă după el ca un câine. Când stăpânul pleacă de acasă, ea se arată tristă; iar când se întoarce, îi sare cu veselie înainte.

În timpul zilei, pasărea agami, păzește cotețele de găini sau duce la câmp vr'un cârd de găște. Când vre-o orătenie se prea depărtează de curte or de cârd, ea aleargă cu aripele destinse și o aduce înapoi. Face această slujbă de bună voie, fără vre-o îmboldire din partea stăpânului.

Pasărea trompetă.

Călătorii din America de Sud povestesc că două sau trei păsări agami sunt îndestulătoare ca să păzească o turmă de oi. Lucrul nu e de mirare, când știm cât de deștepte sunt ele și cât de blânde și supuse sunt oile. Berbecii cei proști știu de frica acestei păsări istețe.

În timpul nopții, agamii stau de pază prin curte și bagă de seamă la ceea ce se petrece în jurul lor. În caz de primejdie, dau alarma, scoțând sunete ascuțite, ca lătratul unui câine.

Multe fapte ciudate mai sunt pe pământ și omul, stăpânitorul lor, a știut să le împlânzească și să le folosească prin mintea și priceperea lui.

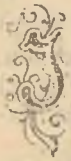
Păcat că pasărea trompetă nu s'a adus și în Europa, mai ales în părțile de miazăzi, căci ar fi fost nu numai de mult folos, dar ar și fi pricinuit omului multă plăcere, prin purtarea ei atât de apropiată de el, ca și prin istețimea ei!

Get.

Contra petelor de pe frunzele perilor și gutuilor este de folos stropirea cu amestecătură de piatră vânăta, sodă și apă sau numai cu piatră vânăta. Aceste pete sunt mai întâiu roșietice, iar după aceea cafenii.

Insemnătatea studiului istoriei în școala primară.

istoria este cartea sfântă în care este închisă vitejia străbună.

Chemarea istoriei este să explice trecutul, să arate celor de azi, cine le-au fost străbunii, ce au făcut ei pentru apărarea și păstrarea limbii, legii și moșiii.

Viețile eroilor povestite de istorie slujesc drept pilde cari dau îndemn spre fapte mărețe, deșteaptă sentimentul datoriei către țară, simțirea și mândria de neam.

Istoria este testamentul strămoșilor către strănepoții lor, să slujească drept tâlmăcire vremii de față și de povățuire vremii viitoare, zice istoricul Rus, Karamzine.

Prin arătarea trecutului să înalță prezentul și să dea îndemn viitorului.

Studiul istoriei este unul din cele mai plăcute și atrăgătoare. Istoria ascute mintea, dezvoltă inteligența și formează caracterul. Noi, dascălii, am văzut în cariera noastră, cu câtă dragoste ascultă copiii o povestire, când știm să o desfășurăm astfel încât să fie plăcută. Numai prin istorie putem readuce înaintea noastră pe strămoși și faptele lor, prin ea putem arăta ce am fost, ce suntem și ce voim să fim. Prin ea putem sădî în inima copiilor sentimentul de naționalitate și de patrie. Ea ne deschide calea prin care putem lucra asupra inimei copiilor, sădind sentimente mărețe și pregătindu-i pentru viitor.

Patriotismul poporului nostru lasă de dorit. N'avem decât să ne amintim că casele sătenilor sunt împodobite cu icoane de împărați străini; că deși mulți au luptat sub Marele Căpitan și iubitul nostru Rege, pe câmpiile Bulgariei, totuși au găsit cu cale, într'o vreme, să se jeluiască, arătându-și păsurile, unui împărat străin.

Ce vom zice oare de orașe?

Conștiința națională în genere lasă mult de dorit. N'avem mame, n'avem fice, n'avem flăcăi, pătrunși de dragostea țării, de focul sfânt al iubirii de patrie. Este o stare de lucruri ce trebuie să ne pue pe gânduri. Ceeace n'au putut face puhoaietele de barbari cari au trecut peste scumpa noastră patrie, ceeeace n'au putut face cei 111 ani de domnie fanariotă, ceeeace n'au putut face Turcii, am ajuns să facem noi înșine. Săteanul, asuprit, obijduit, umilit și zdrobit de suferințe, n'are decât grija zilei de mâine.

Orașenii, cei mai mulți vițe din neamurile ce s'au scurs pe la noi, cotropiți de înrăurirea străinilor cari îi strâng din zi în zi ca într'un clește și le ia locul în toate părțile, sunt și mai puțin patrioți.

Este dar nevoie de o lucrare prielnică pentru a pregăti cetățeni pătrunși de dragostea țării.

Simțul de națiune, născut în curgerea vremilor, din bucuriile și suferințele comune este o adâncă și nestrămutată temelie a bazei popoarelor.

În istoria țării găsim pilde neșterse de devotament și iubire de patrie; aici găsim Români cari și-au adus averea, familia și chiar vieța pe altarul patriei. Găsim femei cari și-au lăsat furca și-au încins spada, pentru apărarea patriei. (Fata dela Cozia, Maria Putoianca, etc.)

Găsim bărbați cari și-au părăsit casa, moșia și familia, și adăpostiți sub umbra codrilor își apărau drepturile încălcate de asupritori. Găsim în timpurile mai apropiate Români, cari și-au dat întreaga avere pentru atingerea unui ideal: *unirea*. (C. Negri, Goleștii, etc.).

Cum luptă Românii.

Răsboiul neatârării ne-a arătat că atunci când a fost vorba să-și apere mormintele străbunilor și moșia cu atâtea valuri de sânge păstrată, flăcăii noștri au astupat șanțurile cu trupurile lor sângerânde și făcând scări din corpuri ce cu un minut înainte strigau ura!.. au înfipt steagul țării pe zidurile Griviței.

Și mai departe în negura timpurilor, Ștefan cel Mare, în timp de 47 ani, cu brațul său vânjos, împarte moartea în mijlocul Ungurilor, Leșilor, Tătarilor și mai ales al Turcilor, aceluși popor care frânsese cerbicia cavalerilor, încăpăținarea feudalilor.

Rahova, Răsboenii, Călugărenii, sunt pagini de istorie pe care nici un popor nu le are, căci nicăieri o mână de oameni n'au stat cu mai mare îndărijire în fața valurilor pă-

gâne care nu se mai sfârșiau. Au luptat unul cu o sută, și au biruit, căci ei nu voiau gloria ci 'și apărau limba, legea și pământul. Dar Marele Mircea ce apăra el la Rovine? Eminescu ne-o spune în nemuritoare versuri :

Bătălia dela Călugăreni.

Eu? îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul!
 Și de-aceea tot ce mișcă'n țara aceasta, răul, ramul,
 Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este;
 Dușmănit vei fi de toate făr'a prinde chiar de veste;
 N'avem oști; dar iubirea de moșie e un zid
 Care nu se'nfiorează de-a ta faimă, Baiazid!

Dragostea de ai tăi, iubirea de satul tău, plaiurile și câmpiile în cari ți-ai petrecut anii copilăriei, unde sunt mormintele strămoșilor tăi naște *iubirea de patrie*.

Fie pâinea cât de rea,
 Tot mai bine în țara mea! — zice cântecul

Cu străini am stat la masă
 Și cu ei m'am ospătat.
 Dar gândind la mine acasă,
 Mii de lacrimi am vărsat!

Ce poate fi mai măreț, mai frumos, mai desăvârșit, pentru noi învățători ai neamului, cum am fost numiți, decât să putem strecură în inimele fragede ale copiilor, aceste mari și nobile sentimente?

Ce studiu poate fi mai de seamă decât acela prin care putem să facem mame, soții și eroi?

Soldații Români în fața morții.

Prin studiul istoriei se formează conștiința națională și un popor în care există această conștiință nu poate fi nimic. Istoria ne dă pilde strălucite: Cehii din Austria, Finlandezii din Rusia, Irlandezii din Anglia, Românii din Ungaria etc.

Numai dezvoltând sentimentul național, Japonezii au putut să arate lumii uimite, puterea ce poate avea un popor

pătruns de iubirea de țară. Nici mulțimea ostașilor, nici puterea banului, nu poate răpune dragostea de țară.

Și, pentru că vorbii de Japonezi, voi aduce câteva mustre de felul cum știu ei să sădească în inimele copiilor sentimentul patriotic, cum îi cresc și cum le cultivă inima.

La Japonezi țara și împăratul formează una și aceeași noțiune. Micadul fiind considerat ca fiu al cerului, și toți Japonezii având credința că se trag din familia imperială, el este considerat ca punctul cel mai înalt al scării unei aceleiași familii.

Următori acestei credinți, iată câteva principii de patriotism care se dau copiilor în familie și mai cu seamă în școală:

«Din toate țările, țara noastră are un împărat care e fără pereche în lume».

În ce privește istoria țării lor ei zic: *«Cartea cea mai sfântă pentru noi este istoria țării noastre. sfântă și desăvârșită, model de morală în toate timpurile, fără cea mai ușoară pată. Dintre toate statele semănate pe suprafața globului, numai Japonia n'a suferit murdăria unei stăpâniri străine. — Lumea e mare, numărul națiunilor e nemărginit, zice istoria lor clasică, dar pe ce tărâmurii se poate vedea o țară având o astfel de măreață familie imperială un popor atât de desăvârșit?»*

Învățătorii japonezi fac din studiul istoriei, laboratorul în care făuresc patrioți desăvârșiți, cetățeni devotați patriei și tronului. Așa, pentru ca să întreție visul Japonezilor de a fi odată stăpânitorii Chinei, ei văpsesc locul ce ocupă pe hărți China cu negru, pentru a arăta că e o țară a lor pe care tot Japonezul trebuie s'o plângă și să caute a o lua.

Iar pentru a deprinde pe copii cu puterea iernei ce domnește în Siberia, și pe care ei doresc s'o cucerească, îi pun să umble cu picioarele goale prin zăpadă, ca să fie gata când vor fi chemați a lupta în acele locuri.

Iată cum înțeleg Japonezii a preda studiul istoriei în școală, și numai mulțumită acestei educațiuni patriotice au ajuns la desvoltarea de astăzi.

Intru cât a prins această educațiune ne-a arătat ultimul războiu Ruso-Japonez, în care s'a văzut cum sentimentul de patrie a făcut ca Japonezii să facă minuni de abnegațiune, putere de rezistență și eroism.

O pildă ne-au dat-o generalii Tarautchi și Pokonchima, cari dând un banchet la Tokio pentru glorificarea strălucitei lupte dela Liao-Yang, ținură cuvântări înflăcărâte, deși li se vestise moartea fiilor lor în acea luptă. Bucuria izbânzei era mai mare decât durerea pierderii fiilor lor, morți pentru patrie.

Dar în istoria patriei noastre nu avem pilda strălucită a ficei hatmanului Arbore, care vine la banchetul dat pentru învingerea Tătarilor și deși tatăl ei pierise în luptă, aruncă

pe masă capul unui Tătar, zicând: *Când țara se veseleşte fiica hatmanului nu plânge.*

Istoria patriei noastre e plină de pilde de patriotism, pe cari trebuie să le culegem de pe unde sunt și să ne slujim de ele pentru a formă inima copiilor, pentru a le sădi dragostea de pământul strămoșesc, de țară, de națiune. — Fata dela Cozia, fiica lui Arbore, Doamna Despina, Constantin Brâncoveanu, Aprodul Purice, Horia, Cloșca și Crișan, mama lui Ștefan, sunt atâtea pilde de patriotism, devotament pentru țară, conștiință națională. — Chiar unii din haiduci, date fiind suferințele poporului din timpul lor, pot cu folos fi întrebuințați.

Numai acele popoare pot nădăjdui în viitor, a căror conștiință națională va fi adânc sădită în inima tuturor membrilor lor.

Acele ce nu-l au, sau îl pierd, pier și ele. — Polonii ne pot sluji de pildă vie.

Numai studiul istoriei este volnic a desvâli aceste sentimente, însă ea trebuie să fie predată, fără îngreueră de date multe și fără pomelnice de nume proprii, ci în povestiri calde, animate și cu cuvinte bine alese. Numai astfel ea va înrâuri și va rămâne întipărită pentru toată viața, în inimile copiilor de azi, cetățenilor de mâini.

Pe lângă desvoltarea patriotismului și virtuților civice, studiul istoriei mai e însemnat, căci ne dă material îndestulător pentru a formă judecata, memoria și bunele înclinări. Unită cu studiul religiei, ea învață *răbdarea* pe cei cărora le lipsește și *speranța* pe cei cari se desnădăduesc.

Const. C. Pop-Tașcă.

Din viața rândunelelor.

Un mare iubitor de păsări povestește următoarea întâmplare:

«Intr'o primăvară, lăsasem fereastra unei odăi deschisă zile întregi. Ce să văd? Un cuib de rândunele într'un colț. Când intrase și cum își făcuse acolo cuibul? Nu știu. Ca să nu le stric hatârul, am avut grijă să las fereastra deschisă ziua și să n'o închid decât seara. Astfel, au rămas acolo, au făcut pui. De un lucru mă minunam foarte mult: că nu se vedeă nici o murdărie pe scânduri.

Aveam drept să mă mir și mai mult, când vedeam că alte rândunele cari aveau cuibul sub o ștreășină afară, lăsau toată murdăria să se scurgă pe marginea cuibului. Observând, am văzut că ele luau în cioc și aruncau afară aproape de fereastră toată murdăria.

Se poate mai frumoasă pildă pentru inteligența rândunelelor?»

Un dușman al ovăzului și al altor plante agricole.

Mai toate cerealele și cu deosebire ovăzul, când se întâmplă ca primăvara să fie mai ploioasă suferă de *muștarul sălbatec*, pe care unii agricultori îl mai numesc și muștarul de câmp. În primăvara anului trecut (1905), prin luna Maiu, am văzut semănături întinse acoperite de această plantă, și, fiindcă eră tocmai în floare, nu se vedea pretutindeni decât floarea muștarului, care este de o culoare galbenă ; pe când planta semănată și acoperită de muștar, nu se poate vedea decât numai când te apropii de marginea câmpului semănat. Muștarul sălbatec, nu crește numai prin cereale dar și prin alte plante, ca inul, etc. Astfel am văzut peste o sută de pogoane de semănătură de in copleșită cu totul de muștar, așa că din cauza acestui dușman, inul era foarte slab crescut, prin urmare și recolta în boabe cași în fuior aproape pierdută.

Muștarul de câmp numit și sălbatec (*Sinapis arvensis*) se înmulțește într'un mod înspăimântător, astfel plantele (muștarul) ce ar putea crește pe o suprafață de 30 cm. pătrați, pot să producă până la 6.000 de boabe, care pot să-și păstreze mult timp puterea lor de încolțire (germinație). Prin diferitele lucrări ce se fac locurilor de cultivare, grăunțele sau boabele muștarului sunt îngropate și ele în pământ, mai mult sau mai puțin, după cum și aratul ori săpatul pământului se face mai adânc ori mai la suprafață, și când semințele, după modul de cultură al pământului, sunt readuse mai la suprafața pământului, încât pot găsi condițiuni bune de încolțire, ele încolțesc și dau naștere plantei care le-a produs. Fiindcă creșterea muștarului este foarte repede în cât acoperă toată semănătura de ovăz sau de altă plantă, așa încât recolta este aproape pierdută, trebuiesc luate oarecari măsuri de stârpire a acestui dușman, care în câmpurile noastre se înmulțește din ce în ce mai mult.

În Franța mai cu seamă s'a întrebuințat mai multe mijloace de stârpire pentru muștarul de câmp, dintre care trei sunt mai economice pentru stârpirea muștarului, și pe care ar trebui să le întrebuințeze și agricultorii noștri. Prima doctorie este de a disolvă (topi) în o sută litri apă 15 kgr. de calaican (sulfat de fier) și cu această apă să se stropească tot muștarul cu un pulverizator, așa cum se face la stropitul viilor ca să nu fie atacate de mană.

Stropitul câmpului trebuie să se facă la noi în țară, cam pe la începutul lunei Maiu, adică înainte de a înflori muștarul sălbatec. Muștarul sălbatec începe a înflori cam pela 10—15 Maiu. Indată ce muștarul este stropit cu doctoria de mai sus, începe a se înegrî și se prăpădește. Altă doctorie

și mai economică ce se poate întrebuința este tot calaicanul (sulfatul de fier) dar în stare de praf sau ca pulvere.

Calaicanul în stare de praf se seamănă tot pe la începutul lunii Maiu, până ce muștarul sălbatec n'a înflorit, și semănatul se face dimineața până ce roua nu s'a ridicat de pe frunze, ca astfel praful de calaican să se poată lipi cât mai bine pe frunză. La un hectar se seamănă 200—250 kg. și semănatul se face cu mâna prin împrăștiere. Deci această lucrare o poate face orice agricultor în condițiuni destul de bune și cât se poate de iute spre ași scăpa semănătura de acest dușman.

A treia doctorie, tot atât de economică și folositoare plantelor agricole atăcate, nu numai de muștarul sălbatec, dar și de pălămidă, de care plantă vătămătoare nu puțin ne putem plânge, de oarece și pălămida cași muștarul sălbatec în primăverele ploioase, crește și se înmulțește foarte mult; este *Kainita*, care este foarte bogată în potasă, și care este un element indispensabil la hrana plantelor, dar în acelaș timp dușman neîmpăcat la stărpirea muștarului sălbatec cași a pălămidei. Deci prin întrebuințarea *Kainitei*, bunul agricultor, are două câștiguri, pe de o parte dă pământului potasă de care toate plantele agricole au trebuință la creșterea lor, și pe de altă parte se stârpește din locurile agricole muștarul și pălămida.

Kainita, se întrebuințează astfel: într'o sută litri apă, se disolvă (topește) 30 kg. de *Kainită*, cu această apă se stropește câmpul cu un pulverizator.

Chiar dacă în semănătura de ovăz sau de orz, primăvara s'ar fi semănat trifoiu sau lucernă, agricultorii pot întrebuința doctoriile de mai sus la stărpirea muștarului, fiindcă trifoiul cași lucerna, n'au să sufere de loc, din contră au să crească cu mai multă putere.

V. S. Moga.

Erupțiunea Vezuviului.

Precum spuneam în articolul nostru din numărul trecut, Vezuviul s'a potolit. Ploaia de cenușă a urmat și în celelalte zile să cază asupra satelor și orașelor chiar depărtate, dar focul nu mai eșiă din gura muntelui.

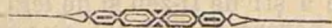
Correspondentul unui jurnal francez spune că în ziua de 31 Martie (13 Aprilie) a plecat cu automobilul dela Neapole la orașelul Torre-del-Greco. La Neapole eră senin; cu cât se depărtă însă de țăr-

mul mării cu atât se făcea mai întunec, căci ploaia de cenușă întunecă soarele. Când a intrat în orașel, eră noapte. La luminile slabe ale felinarelor, se vedeau soldații lucrând ca să curețe stradele și casele. În adevăr, cenușa grămădindu se pe acoperișuri, facea mormane așa de mari și așa de grele încât amenința să le prăbușască.

Până acum nu se știe cu siguranță cât de întins este dezastrul. Desigur că mai multe comune sunt cu totul distruse, că mulți locuitori au pierit sub dărămături și mai mulți nu au unde să se adăpostească.

Vom ținea în curent pe cititorii noștri cu cele ce se vor mai petrece.

Relele urmări ale beției.

ulte și felurite sunt durerile ce ne sdrobesc inimile și ne rătăcesc mințile, dar mai groaznică și mai îndrăcită boală ca năravul beției nu e nici unul. Și cu drept cuvânt. Omul este clădit dela sfântul Dumnezeu cu chip frumos, drăguț, în cap i-a așezat minte și simțiri cum la nici un altul din creaturile sale; i-a făcut trupul, chip de inger pământesc și l-a împodobit cu toate darurile; iar dacă omul se dă netrebniciei și își necinstește chipul și sufletul cu fapta urâtă a beției, apoi desigur acel om, perzându-și mințile prin beție, neștiind și neținând seamă de corpul său și de cei ce-l înconjoară, acel om stăpânit acum de patima beției nu mai poate fi numit fratele nostru, consătean al nostru, cu el nu mai putem vorbi nimic, întreprinde nimic, căci el a voit mai bine să se asemene cu dobitoacele cele fără de minte și necuvântătoare, decât a petrece ca lumea în armonie și în înțelegere ca oameni.

Beția, nenorocește multe case, umple spitalele de schilози, pușcăriile de condamnați, tribunalele de procese, în fine beția este mizeria și sărăcia a multora din sătenii noștri. Cercetați de pildă o pușcărie și ne vom smulge părul capului de groază, când nenorociți pușcăriași cu lanțurile de mâini și de picioare ne vor povesti cu fețele săpate de suferință și de mustrarea cugetului că au intrat în fundul oanei numai după urma afurisitei de beții. Am omorît cap de om, zice cel condamnat, am omorît, blestema-m'ar Dumnezeu, am omorît!!... Am omorît, nenorocitul de mine, căci atunci nu mă mai stăpâneă mintea ci rachiul!. Atunci nu mai știam de prieteni, nu mai știam de tată și de mamă, nu mai știam de copii și de nevastă cari se puneau înaintea-mi cu pieptul, oprindu-mă de a face rău, nu mai știam

nimic, eram turbat; am scos cu furie cuțitul, am crezut atunci că sunt cel mai vrednic, am ridicat cu putere, și un horcăit greu, cu o cădere de trup se auzi!!. Eră al soției mele care se așezase în fața mea oprindu-mă de a lovi pe vecinul meu. Am răs apoi, puțin însă, ochii mi s'au întunecat de tot, am căzut jos și tocmăi a două zi în spre seară m'am deșteptat, când ai casei pregăteau cele de îngropare nevestei mele și procurorul cu jandarmii îmi pregăteau mie cele necesare mormântului meu, cele necesare ocnei de veci, căci m'a condamnat la muncă silnică pe viață, plată meritată pentru faptele mele!!. Mi-am nenorocit casa și masa, mi-am nenorocit cei doi copilași ce aveam, mi-am necinstit cu fapta mea urâtă și părinți și rude și mai pre sus de tot, mi-am necinstit satul meu!

Iată ce foloase aduce beția, iată ce cinste încunună fruntea aceluia ce voește a îmbrățișa funcțiunea și meseria de a fi bețiv.

Omul, prin patima beției și-a pătat onoarea, lucrul cel mai sfânt al vieții noastre, și-a batjocorit numele său de om, și-a stricat coroana acea dată de D-zeu, adică de a fi regele tuturor vietăților după pământ.

Bețivul nu voește a ști de D-zeu și de legi; el calcă în picioare fără rușine și fără părere de rău tot ce poate avea mai scump pentru sine, pentru familie, sat și țară și nu de puține ori, amețit de furia băuturii, ridică barda și cuțitul spre a străpunge pe acel ce l-a înzilit, spre a lovi pe D-zeu, creatorul său.

Omul, când e gata să se dea cu totul în plăcerile beției, devine vesel, îți arată iubire, e vorbitor peste măsură și în vorbire face gesturi neorânduite și tot ce are pe suflet îți spune; dacă mai bea încă, devine trist, caută să doarmă, se uită în jos, începe a vorbi singur, își aruncă căciula pe ceafă, devine neastâmpărat și dacă tot mai bea, apoi el devine rău, pierde mintea, și simțirea, cade jos în neștire, se rănește fără a simți durerea, se scoală, vrea să iasă afară și i se împletecesc picioarele; hainele îi cad din spinare, face spume la gură ca îndrăciții, este otrăvit.

Gura îi scoate un puturos miros de țuică. Nici un animal după pământul ăsta nu face prostiile ce le face un om când este în stare de beție. Cu câinele te înțelegi prin semne, cu boul te înțelegi prin blândețe, cu calul de asemenea, dar cu omul beat, ființă cu minte și cu judecată, cu dar de a vorbi, cu chipul și asemănarea lui D-zeu, nu te mai poți înțelege. Porcul merge în noroiu, se scaldă de căldură și el știe că merge acolo, cu toate că nu este volnic a judecă ca omul.

Bețivul se noroește mai rău ca porcul. Porcul se scaldă prin tufisuri și locuri ferite de vedeala noastră, căci porcului îi este rușine, dar omul, ființă cu minte, se înoroeste prin șanțurile șoselelor. Porcul, când ese din noroiu, se scutură, se freacă de pomi spre a pică noroiul după el, dar omul beat, ba. Acasă de merge bețivul, vai de copii și de nevestă.

Ce să mai aștepte nenorociții de ei dela un câine turbat care pentru băutură le vinde și ultima firimitură de pâine după buzele înflămâzite, numai și numai spre a-și îmbuibă stomacul cu țuică! Bețivul nu intră în casă cu vorbe dulci și cu mângâiere către copii și nevasta sa, ci el intră cu parul, gata de a lovi strigând și răcnind din pragul casei ca să plece afară toți. Vai! ce sbierete se aud atunci!. Copiii, cu toții se adună după ușe

spre a scăpă; femeea stă într'un colț, pierdută, închinându-se și blestemând ceasul în care s'a născut. Un moment mai este și nebunul sosește. Copii chirăe, nevasta se vaetă cu durere și apoi cade lovită de parul nenorocitului de bețiv. Urmează apoi pumneli, injurături, lovituri cu picioarele, în timp ce copiii sbiară pe bătătură cerând ajutorul vecinilor.

După ce bețivul își împlinește nebuniile, cade obosit de beție și adoarme prin mijlocul casei, căci patul nu-l mai găsește și nici ai lui nu mai au îndrăzneala a-l mai atinge, cu toate că bețivul nu mai merită ajutorul nimănui. Dimineața se scoală galben, ofilit, fără putere, cu părul vâlvoiu în cap și cu un junghiu în șeale, fructul dormirei pe pământul umed, căci casele bețivilor sunt și nepardosite. După puțină odihnă, după ce cascade și se întinde de vre-o câteva ori, tușește autoritar, își aruncă căciula pe cap, pune haina pe umăr și iar apucă calea ce duce către cărciuma dorită, pentru ca să mai arunce acolo încă ceva din avutul lui, din averea copiilor lui, din fericirea căzniciei lui, cântând pe drum a lene, marșul bețivilor;

Foaie verde merișor
 Când mai beau la vinișor
 Par'că mi-e mai binișor,
 Că-mi alină chin și dor.
 Fă-mă doamne și mă pune
 Unde-o fi rachiu de prune
 Și nevestele mai bune.
 Fă-te gură pâlnie
 Și tu burtă butie
 Ca să torn să dудue.
 Fă-te gâtule turec
 Păzeă suflet că te'nec.

Iată chipurile prin cari trece viața bețivului, 'i-ați văzut în oglindă fața; priviți dar, cercetați și alegeți calea pe care urmând-o să puteți merită cu toții de a purtă pe frunțile d-voastră acea coroană regească ce ne-a dato bunul D-zeu de a fi stăpâni atât pe noi înșine cât și pe tot ce ne inconjoară. Nu uitați poveștile mai marilor voștri, și mai pre sus de toate nu uitați poveștile bune ce vi se recomandă de însuși simțurile d-voastră ca oameni cu judecată ce sunteți.

Veți țineă iarăși minte și povăța bețivului ce s'a pocăit care cântă astfel:

De când beau rachiu de prună
 Nu mai port căciulă bună
 Nici nevastă cu cunună.

Darul Domnului nostru Iisus Cristos să vă întărească gândurile cele bune și puterea de a săvârși fapte bune și folositoare tuturor.

Preotul Ion Tucu.

Calopăru-Doljitu.

MIAZĂ-NOAPTE

— POVESTE —

A fost odată o fată sărmană.... Intr'o zi se duce ea la fântână să ia apă. Acolo găsește altă fată, urâtă, urâtă și cu un ochiu la ceafă.... Pasă-mi-te eră Miază-noapte, că numai zise:

— Surată, vino deseară la mine să-mi torci nițel.

— Pe unde să dau? Oiu nimeri?

— Pe poteca asta.

Apoi s'au despărțit. Seara, fata se duce la Miază-noapte. Când ajunge lângă fereastră, se uită înăuntru și o vede mâncând dintr'o mână de om. Incepe să strige:

— U! surată!

— Stai, surată, stai că mă lăiam.

Miază-noapte svârli mâna de om și tuciul sub pat, pe urmă-i deschide și-i dă de tors. Toarce ce toarce și Miază-noapte, de colo:

— Surată, mie mi-e foame; mă duc până în pod să tai carne, tu stai aci și cerne nițel.

S'a suit Miază-noapte în pod, da nu ca să tae carne; ea luase pila să-și ascută dinții să mănânce pe fată. Intrebă de sus:

— Cerni, surată?

— Cern, surată, cern?

Vine un șoricel:

— Fetico, fetico, dă-mi o firimitură de mămălișă să-ți spun ce face surată-ta în pod.

— Ii dă firimitura.

— Hei, surată-ta nu taie carne. Iși ascute dinții să te mănânce. Asta e Miază-noapte. Ia o pilă, o gresie și o oglindă și..... fugi!.. Mie dă-mi o nucă.

Fata face cum o învață șoricelul și p'aci ție drumul, iar șoricelul ca să nu bage de seamă huiduma din pod,... fâstâc,... fâstâc... nuca prin ciur.

— Cerni, surată?

— Cern, surată, cern... răspunde șoricelul...

Intrebă a doua oară, îi răspunde tot așa, iar a treia oară:

— Sâc, sâc, sâc... surată ta s'a dus... și,... șoricelul sbughii în gaură!

Cum aude Miază-noapte turbează de mânie și — vifor — se ia după fată. Când eră gata, gata s'o ajungă, fata svârle în urmă i gresia și se face între ele un zid mare. Primejdia turbează de mânie și roade, roade la zid până ce face o spărtură, apoi, fuga după fată. Când s'o prinză, aceasta svârle oglinda și se face în urmă-i o negură... Se sbate cum poate Miază-noapte și când fu iar aproape să puie mâna pe ea, fata svârle pila și se face o pădure deasă.

Fuge fata, fuge și fuge până ajunge lângă casa ei, da și Miază-noapte scăpase...

Gata, gata s'o prindă și aci, când să intre pe ușă, începe coșul «cucurigu!...»

— Hi! Mă mâncași tu pe mine, da eră să te mânânc eu pe tine!

Și pierе 'n noapte!... Iar fata săriă de bucurie că s'a văzut lângă părinți...

C. Rădulescu-Codin.

DE LA SATE

În seara de 26 Martie expirat, s'a dat un bal în sala școalei din comuna Tigveni, județul Argeș, sub președenția d-nei și d-lui I. Dimitrescu, inspector comunal. Acest bal s'a dat pentru strângerea unui fond necesar a se cumpără mobilier școlar de care școala are mare nevoie. Beneficiul balului a fost de 450 lei, din care scăzându-se cheltuelile a rămas 282 lei numerariu.

Balul a avut deplină reușită luând parte persoane însemnate din Pitești, Curtea de Argeș, Băilești și din alte localități.

P. Petrescu.

Invăț. Dir. Școala Mixtă «Teodor Brătianu»

În seara celei de a doua zi de Paște, pentru înjgheizarea unei sume de bani care să servească la îmbrăcarea micilor dorobanți, șase inimoși normaliști din Câmpulung: Apostol, Băzăvan, Enescu, Găldău, Mihăileanu și Tănăsescu, au dat o frumoasă serbare în sala școalei din comuna Vânu-mare, Mehedinți.

«Imnul Regal», urmat de cuvântările frumos rostite și pe înțelesul sătenilor ale preotului Gomoiu și I. Simionescu, silvicul-tor, au deschis serbarea.

Apoi s'au jucat piesele: «Nobila cerșetoare», «Adevărata amiciție» și «Nunta Țărănească», frumoasa comedie cu cântece a lui V. Alexandri.

Între piese au fost bucăți corale, dirijiate de d-l Băzăvan.

Sătenii aduc mulțumiri iubiților normaliști, precum și neoboșiților lor învățători d-l R. Mihăileanu, d-na Bijutescu și d-ra Lelia Brădiceanu, cari au ajutat mult la reușita serbării.

Cel mai puternic cuirasat din lume. *Anglia are acum vasul de războiu (cuirasat) cel mai puternic din lume. Numele lui însemnează pe românește «Fără frică» (Dread-nought) A fost inaugurat în Februarie trecut, după ce fusese lucrat în timp de șase luni.*

El are o greutate de 18.000 tone și e înarmat cu 10 tunuri de 305 m/m și 18 tunuri cu tragere repede, ca să respingă atacurile torpiloarelor. Mai are cinci guri pentru svărlit torpile.

INFORMAȚIUNI

Eforia Spitalelor Civile din București are disponibil un număr însemnat de nuci de pe proprietățile sale din jud. Argeș pe care-i scoate în vânzare. Nucii aflați pe fiecare proprietate sunt trecuți în tabloul de mai jos:

1)	Moșia	Albești 22	nuci deferezanți
2)	»	Berislăvești 92	»
3)	»	Rădăcinești 12	»
4)	»	Dăngești 20	»
5)	»	Fedeleşoiu-Runcu 60	»
6)	»	Bunești-Urluești 26	»
7)	»	Ciofrângenii-Poenari 48	»
		Total . . .	277

Vânzarea acestor nuci se face prin bună învoială, iar amatorii pot adresa oferte Eforiei arătând numărul de ordine ce poartă nucul ce voește a cumpăra și prețul ce oferă. Condițiunile vânzării se pot vedea la Eforie la Serv. Silvic, în toate zilele de lucru dela ora 8—1 p. m. unde se poate lua și orice lămuriri la această vânzare.

ANECDOTA.

D-l Zăpăcescu era să se însoare. Logodnica lui ședea la Ploești, iar el în București. Când a venit ziua căsătoriei civile, înloc să plece din ajun la Ploești și să doarmă acolo, s'a gândit că e mai bine să doarmă tot acasă și să se ducă adoa zi cu trenul. Cum a făcut cum a dres, a scăpat trenul dela 8 și avea numai unul la 10. Căsătoria era anunțată pentru 10'. Când a ajuns la gară și a văzut ce se întâmplase, a început să fluere de necaz.

Deodată îi vine o idee și aleargă la telegraf, unde expediază următoarea depeșă:

Perdut trenul. Roy nu faceți căsătoria fără mine.

Pâine de pește. În vremea din urmă bântuind seceta prin Rusia, în unele ținuturi bogate în pește, s'au gândit oamenii să fabrice pâine dintr'un fel de făină de pește sărat, uscat și măcinat.

La câte nu silește nevoia pe om!

— Apa la matcă și omul la teapă.

— După cum buretele nu dă apă până ce nu-l storci, așa și scumpul nu dă nimic până nu îi iei cu sila.

— Banii nu sunt ai zgârcitului, ci el este al banilor.

BIBLIOGRAFII

Din interesanta bibliotecă a societății culturale «Steaua» a apărut a 12-a cărticică, intitulată: *La Râseruci*, de cunoscutul scriitor I. Slavici. Această broșură cuprinde 96 pagini și costă numai 15 bani.

Cărticelele ce au apărut până acum în această Bibliotecă și care se vând tot cu 15 bani exemplarul sunt: *Din Țara Basarabilor* de G. Coșbuc; *Foloasele învățaturii* de P. Dulfu; *Minunea vieții și cheia lumii* de Th. D. Speranția; *Grădina de legume* de Ioan Hășeganu; *Medicul poporului* de Dr. I. Felix; *Avem cu ce să ne mândrim* de T. Duțescu-Duțu; *Biserica Ortodoxă Română* de I. Mihălcescu și Victor Puiu; *Ștefan cel Mare* de Alex. Lepădatu; *Ce se poate învăța dela un drum lung* de Dr. I. Simionescu; *Comoara Dorobanțului* de Mihail Sadoveanu.

Pentru cereri a se adresa la Institutul de Arte Grafice «Carol Göbl» S-sor I. St. Rasidescu, Str. Doamnei No. 16.

Cântăreț dorește ocupație

a se adresa:

Cântăreț I-iu, Teodor Luca.

TÂRGU-OCNA
(Bacău).

Avis important.

În editura cunoscutei librării **H. STEINBERG, str. Gabroveni No. 10**, București, au apărut în **TREI VOLUME** lecțiuni practice, întocmite după programa școalelor primare urbane și rurale de *Gh. N. Costescu*, directorul școlii de băieți «Enăchiță-Văcărescu», din București. Această importantă lucrare cuprinde 3 volume și anume: Volumul I-iu *Metodica limbei Române*, coprinde aproape toate lecțiile de Limba Română dela cl. I—IV-a așa cum trebuiesc făcute cu copiii. Costă **5 lei**. Volumul II-lea: *Metodica Matematicii*, cuprinde lecțiile de aritmetică și geometrie după program, dela cl. I—IV-a. Costă **5 lei**. Volumul III-lea: *Metodica Istoriei și Geografiei* cuprinde toate lecțiile de istorie și geografie după program dela cl. II—IV-a. Costă **7 lei**.

Fiecare volum cuprinde două părți: **teoria și practica.**

Comandele se pot face la toate librăriile din țară.

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

▣ PALARII, PALARII, PALARII ▣ || ▣ GHETE, GHETE, GHETE ▣

moi și tari, culori și negre

primese zilnic

Noutăți diferite.

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-7.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra

Lachlan Mackintosh Rate,	”
G. I. Goschen	”
Viconteles Duncannon	”
E. W. H. Barry	”
Robert Hamilton Lang	”
Demetre de Frauk	Viena
P. Naville	Paris
Ad. Vernes	”

Directori: { C. A. Stolz
                  { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheorghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în aur . . . . . Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capital și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite . . . . . Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băleoianu.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a «grindinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt permise în toate combinațiunile obișnuite ca: «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No 12, București. Reprezentantă generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.